

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiæ

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

S. Petrus monachus, primus Coronæ Marianæ, alias Rosarij, seu potius modi B. Virg. per lapillos deprecandi inuentor. cap. CIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38397

tribuitur. Sed quid moror? Ab Anselmo, aut ab Elfino Abbate, nel Friderico Patriarcha instituta fuerit hæc solennitas quid refero, cum hæc laus debeat Benedictinis? Constat enim, & Elpinum, Abbatem Remensem, Fridericum, Fuldensem Monachum, & Anselmum, Beccensem Priorem, omnes Benedictinos fuisse, natione enim Italus, patria Taurinensis, siue ut alii habent Politianus, monachus primum, Prior deinde, mox Abbas monasterii Beccensis in Normandia, ordinis S. Benedicti, congregationis Cluniacensis, sanctitate, & doctrina sedem Cantuariensem promeruit, & tandem miraculis clarus in Domino quieuit, 11. cal. Maii, anno Do. 1109. ætatis 76. Vir doctissimus cum esset, scriptis suis non mediocriter ecclesie profuit, & libertatem Ecclesiasticam, cuius causa etiam in exilium actus est, acriter defendit. Eius opera omnia, quæ multa sunt, & pia, Parisiis sunt excusa an. Christi 1549. & Coloniae tribus distincta tomis, in fol. an. 1573. & quædam ibidem separatim an. 1533.

In Euang. commentaria, excusa Venetiis 1568.

In Epistolas Pauli, ibidem 1549. Et Coloniae primum tunc reperta, cum annis ferè 400. & 50. latuissent, 1533.

Meditationes eius ibidem, 1553.

Opuscula eiusdem, Venetiis excusa, 1568:

Opera uerò eiusdem de pace, & concordia, & de octo Beatitudinibus, nondum quod sciam excusa sunt.

S. PETRVS MONACHVS:

Primus Coronæ Marianæ, alias Rosarij, seu potius modi Beatissimam Virginem per lapillos deprecandi, inuentor.

In die illa, erit Corona gloriæ, & Sertum exultationis residuo populi. Isa. 28. Cap. CIIII.

N T E R omnes salutandi modos, quibus Virgo Deipara Maria salutari, & venerari solet, nullus ei acceptior, & gratior illo, qui in eius honorem, & venerationem post recitationem Angelicæ salutationis, & Orationis Dominicæ pronunciationem institutus est: tot enim, ut ait Diuus Bernardus, oscula ei imprimuntur, quot Salutationibus Angelicis salutatur. Hanc cele-

celeberrimam, ac summis perpetuò dignam præconijs, per Globulos, siue lapillos Deum, Virginemque Matrem colendi, salutandique rationem (Coronas, & Rosaria, nunc uocant) Sanctus Petrus, monachus Ordinis S. Benedicti, qui quarto loco monachi habitu, coronam in tabula depictam manibus tenētis uisitur, tempore belli sacri, cuius ipse præcipuus auctor, & acerrimus hortator fuit, primus omnium instituit. Cum enim typographorum arte nondum reperta, librorum non omnibus facultas esset, quibus continentur preces, laudesque Diuinæ, ad commemorationem annorum Vitæ Sacratissimæ huius Virginis, sexaginta tres salutationes Angelicas, & pro recordatione gaudiorum eiusdem, septem orationes Dominicas, ex mente perfoluendas excogitauit, tot lapillos, seu globulos in manibus tenendos præcipiens, quot Angelicis salutationibus hic deprecandi modus constituebatur, ut ex eorum denominatione, huius orationis cursus absolutus agnosceretur. Qui deprecandi modus maximo apud Magnates, ceterosque omnes in precio habetur, ac deuoto, pioque desiderio recitatur; eo etiam magis, quod Corona Mariana, siue ut aiunt Rosarium ter repetitum, in memoriam triplicis generis Gaudiorum eiusdem Virginis à Sanctissimo Dominico Hispano, Ordinis Prædicatorum institutore, postmodum excogitatum fuerit, & à Summis Pontificibus, Pio V. maxime comprobatum: quod pie, religioseque perfoluentibus, magna ex preciosissimo Ecclesiæ thesauro Indulgentiarum munera concesserunt, ut ex impressis earum diplomatibus, ac Scripturis latè patet. Coronam autem sic dictam arbitror duabus ex causis, prima, quod deinde hi globuli, siue lapilli, diametro torno perforati, funiculo transfixi connexique, formam quandam Coronæ representate uiderentur. Altera, quæ & Rosarii denominationem dedit, quod cum quidam iuuenis, qui beatissimæ Virginis deuotione tenebatur, in manus quorundam Larronum incidisset, & Coronam paruum, quam uocant, eiusdem Virginis maxima cum deuotione genibus etiam fleuiss, antequam ab eis occideretur, recitaret (constat autem hæc duodecim salutationibus Angelicis, & tribus Dominicis Orationibus) uisa est ipsa Beata Virgo, duabus comitata Virginibus, ante iuuenem stare, & per manus duarum Virginum ex iuuenis ore duodecim rosas albas, & tres rubras colligere, ex quibus Coronam confecit Roseam, quam cum capiti iuuenis præfati imposuisset, confestim disparuit, & ex miraculo, Coronæ, & Rosarii, denominationem reliquit.

ANNOTATIO.

Agnoscitur hic Petrus à Paulo Aemilio de reb. gest. Franc. in Philippo 1. Rege, & ijs qui eum sequuntur; necnon, & ab auctore Chronici Hierosolymitani, lib. 1. c. 2. & aliis plurimis historicis, homo Gallus in ciuitate Ambianensi natus, & Eremita. Ab aliis uerò Hispanus fuisse dicitur, & Monachus, inter quos primus est Albertus Abbas Stadenfis, qui in Chronico suo ad annum 1096. sic de eo loquitur:

Eodem anno Petrus quidam, genere Hispanus, professione Monachus, ingressus fines Romani Imperii, uocem prædicationis etiam sit in uniuerso regno, adhortans populum ire Hierosolymam pro liberatione ciuitatis sanctæ, quæ tenebatur à Barbaris, &c. Hunc sequitur Helmoldus Presb. li. 1. c. 31. Chro. Slauorum, ita inquit: Petrus quidam genere Hispanus, professione monachus, prædicat cruciatam. Accedunt, & Genebrardus, lib. 4. Chronologia, cum ait: Post orationem Urbani in Cōcilio Claromontensi, instigatore Petro Hispano Eremita, an. 1096. expeditio maxima facta est contra Turcas, & Saracenos militum 600000 ad Hierosol. recuperandam, &c.

Item & Tritt. noster in Chronico Hirsaugiæ, in tractatu de Gebhardi Abbate, ubi dicit: Petrus inclusus ex partibus Hispaniæ claustrum egressus prædicat cruciatam. Non desunt etiam, qui quamuis Petrum Gallum affirmant, monachum tamen antequam Eremitam fuisse in partibus Ambianensibus ingenuè profitentur, in hoc tamen corrigendum est illorum unus, sine nomine, & anno impressus Basileæ in 8. Titulus autem libri Chronicon ab initio mundi præse fert, qui Petrum, monachum Cælestinum fuisse scribit, cum annis fere à Petro ducentis, Cælestini nomen mundo primum innotuerit. Nos, in tanta enim rerum, & scriptorum uarietate, quid sequendum ignorabamus, Petrum nostrum, nec Gallum, nec Hispanum fecimus, ut unusquisque in suo abundans sensu, utramuis uoluerit partem sequi possit. Posset tamen dici Petrum Ambianis Gallie natum, post Monasticæ uitæ exercitationem, ad Eremitam tandem rigorem accessisse, ut liberius Deo vacare posset, & deinde Hierosolymitica peregrinatione peracta, per Hispanias redirentem, ab quanto tempore contemplationi Diuinorum in quodam canobio Benedictino (alia enim tunc temporis per totam Hispaniam non reperiuntur) inclusum uacasse, tandemq; Diuino monitu inde egressum, ut Pontificis, & Potentum animos ad Terræ Sanctæ recuperationem accenderet, occasionem dedisse Helmoldo, & Alberro Abbati Hispanum inspicandi, longè enim positi, & auctoribus forsitan probatis deservire, decipi facile potuerunt; quod non euenit Trittémio nostro, qui ne in eorum

eorum etiam errorem incideret; Hispanum affirmare ausus non est, sed ex partibus tantum Hispaniæ egressum. Hæc de patria breuiter diximus; de monachismo eius omnes consentiunt, licet aliqui priorem uitam reticentes, posterioris, Eremiticæ videlicet, solum meminerint. Auctorem uerò, & Inuentorem primum huius formulæ Deum per lapillos orandi fuisse, affirmant. Pontacus in Chronologia; Polydorus Virgilius de inuent. rer. lib. 5. Frater Ioannes de Pineda, ord. S. Francisci monarchiæ Ecclesiasticæ, lib. 20. cap. 2. §. 4. & alii nonnulli.

D. HERMANNVS CONTRACTVS
Monachus: antiphonarum Salue Regina,
& Alma Redemptoris, pius auctor;
Astrolabijque illustrator,
præcipuus.

*Qui cum adhuc iunior esset, priusquam oberraret, quasi-
uit Sapientiam palam in oratione sua. Eccles. 51.*

Cap. CV.

VT tempore & loco, sic professione & ingenio, proximus Petro est Donnus Hermannus cognomento Contractus: Hic enim non longe ab eo in monachali veste, tabulam lapideam bipartitam, in superiori parte Imagine Diuæ Mariæ, in inferiori autem Astrolabio decoratam, in manibus tenens positus, eodem cum eo seculo clauit, & ut in propositi monachalis, sic & in inuentionis genere socius fuit, cuius doctrina eo mirabilior fuit, quod eam insigni miraculo adeptus est. Natus enim in Sueuia, ex illustri Veringensium comitum sanguine, ab ipsa incunte ætate omnib. mēbris ita captus est, ut ab illo mēbrorū uitio, nomen, qđ prædiximus, Contracti acceperit: quā fortè ob causā monasticæ vitæ in monasterio diuitis Augiæ (in quod olim non nisi principum, comitum, atque magnatum liberi recipiebantur, exclusis ingenuis, & humilioris gradus hominibus) ordinis Diui Benedicti, congregationis Cluniacensis, traditus; cum natura hebeti ingenio esset, multis precibus, meritis Beatæ Virginis a Deo optionem impetrauit, vel sani & inuiolati corporis, uel membris omnibus præter